

DISSABTE A MITJANIT

La soledat, alguns cops una amiga que et fa companyia i d'altres una enemiga a la que vols fer fora de casa per tal que algú ocupi el seu lloc. Aquesta cançó la vaig escriure a Figueres, un plujós dissabte a la nit, un d'aquells caps de setmana en què em quedava a Figueres per feina o bé per passar un d'aquells dies màgics amb els amics. El més estrany de tot és que al escriure-la, vaig sentir una estranya dualitat: per una banda, estar bé per passar temps amb la meva amiga soledat però, per altra banda, trobar a faltar una companyia més corporal i definida. Per sort, les persones, no som com la fada Campaneta i podem sentir a la vegada dos sentiments completament oposats. La soledat, amiga i enemiga, consellera i font d'introspecció.

Lletra

Dissabte a mitjanit
La pluja va arribar,
Trucant la meva porta,
Cansada d'esperar.
Mullant, la meva soledat.

Dissabte a mitjanit,
Va néixer el meu neguit,
vaig caure al seu parany,
pensant que era un company,
de festes, solitàries.

**Sé que tornaràs,
on vas deixar-me,
a dintre d'un armari oblidat.
Tancat a casa,
Sé on puc trobar-me,
A dins d'una cançó sense final, amagat.**

Dissabte a mitjanit,
Jugant amb mi mateix,
Amb un as a dins la màniga,
Faig trampes al solitari,

i a sobre, perdo la jugada.